

Son Kurabiye

Yavuz DEMİRKİRAN

Son Kurabiye

Yavuz DEMİRKİRAN

Sweetbriar köyünde, her yıl düzenlenen hamur işi yarışması meydanı sıcak şeker ve fokurdayan reçel kokusuyla doldurmuştu. Gür beyaz bıyıklı ve sarkık şapkalı Fırıncı Boris, uzun ahşap masalara gururla turtalar, kekler ve tartlar dizdi. Çocuklar tezgâhların arasında koşup ikramları işaret ediyorlardı. Sarı puantiyeli elbiseli küçük bir kız olan Annie, iri ela gözleriyle izliyordu. Yarışma gününü her şeyden çok severdi.

Jüri tadına bakmayı bitirdiğinde geriye tek bir ikram kalmıştı: küçük bir kâğıt peçetenin üzerinde tek bir altın kahverengi kurabiye. Yuvarlak ve tombuldu, yüzeyinde bal rengi çatlaklar hafifçe parlıyordu. Işıltılı şeker kristalleri minik yıldızlar gibi pırıldıyor, etrafında ince bir buhar kıvrılıyordu. Annie bunun gördüğü en güzel kurabiye olduğunu düşündü.

Fırıncı Boris yaklaşıp kokladı. Mavi gözleri kocaman açıldı. "Bu kurabiye, bugüne kadar pişirdiğim her şeyden daha lezzetli kokuyor!" diye gürledi. Kalabalık merakla ileri atıldı. Kurabiye kıpırdadı. İki minik gözü kırpıştı ve ufalanmış gülümsemesi büyüdü. Aynı anda tarçın, bal ve sıcak tereyağı gibi kokuyordu. Herkes bir ısırık istiyordu. Herkes onu kendisi için istiyordu.

İlk önce Fırıncı Boris uzandı. "Sadece küçük bir tat," dedi. Ama parmakları peçeteye değdiği anda kurabiye havaya sıçradı. Bir reçel kavanozuna çarpıp topaç gibi döndü ve bir un çuvalının kenarına kondu. Fırıncı Boris atıldı ve dökülmüş bir kaşık kremanın üzerinde kaydı. Yumuşak, komik bir gümbürtüyle çörek sepetinin içine yuvarlandı.

Kalabalık önce şaşkınlıkla soludu, sonra güldü. Kurabiye un çuvalından atlayıp masanın üzerinde seke seke ilerledi. Bir oklavadan kaçtı, bir turtanın altından hızla geçti ve bir kâse çırpılmış kremanın yanına kondu. Küçük kırmızı boyun atkısını takan güvercin Pip, bakmak için aşağı süzüldü. Kurabiye ona bir serpinti fırlattı. Pip şaşkınlıkla kanat çırpı ve gagası önde çırpılmış kremanın içine düştü. Şap!

Kurabiye kalabalığın arasında zikzak çizerek ilerledi, arkasında kıkırdamalar bıraktı. Bir hanımın şapkasına çarpıp sekerek yuvarlandı, bir bankın altından geçti ve uyuyan bir kedinin üzerinden atladı. İnsanlar onun peşinden koştu, birbirlerine çarptı ve kollarını salladı. Biri reçel birikintisine bastı. Bir başkası sosis dizisine dolandı. Bu, köyün gördüğü en komik kovalamacaydı.

Annie kovalamadı. Masanın yanında sessizce durup kurabiyenin zıplayışını ve kıkırdayışını izledi. Her seferinde geriye baktığını, sanki bir şey beklediğini fark etti. Bir çocuk onu yakalamaya çalıştığında kurabiye bir çaydanlığın üzerine atlayıp dil çıkardı. Bir hanım onu atkısıyla yakalamaya çalıştığında bir ilmekten kayıp kaçtı.

Pip yukarı uçu ve kurabiyeyi turuncu gagasıyla kapmaya çalıştı. Kurabiye havada döndü ve Pip bir çamaşır ipine dolandı. Kanat çırparak baş aşağı sallanırken kurabiye bir saksının üzerinde dengede durup ufalanmış bir kahkahayla güldü. Annie hızla yanına koştu ve güvercini nazıkçe çözdü. "Yakalanmak istemiyor," diye fısıldadı. Pip başını yana eğdi ve yumuşakça öttü.

Fırıncı Boris sonunda kurabiyeyi çeşmenin yanında köşeye sıkıştırdı. Yanaklarında unlu el izleriyle parmak uçlarında yaklaştı. Kurabiye, o iyice yaklaşıp kadar bekledi, sonra sarkık şapkasının üzerine atladı. Şapkanın kenarında küçük bir dans yaptı. Fırıncı Boris onu görmeye çalışarak döndü ve kendi tahta kaşığına takılıp düştü. Büyük bir şıptıyla çeşmeye yuvarlandı!

Köylüler yorgun, yapış yapış ve nefes nefese kalmıştı. Kurabiye çeşmenin kenarında oturuyor, güneşte parlıyordu. "Neden yememize izin vermiyor?" diye homurdandı biri. "Çok güzel kokuyor!" Annie öne çıktı. Kurabiyeye sevgiyle baktı. "Belki mesele almak değildir," dedi yumuşakça. "Belki mesele paylaşmaktır." Kalabalık sustu.

Annie küçük çantasını açtı ve temiz bir mendil çıkardı. Küçük bir piknik örtüsü gibi kurabiyeye uzattı. "Bizimle paylaşmak ister misin?" diye sordu. "Herkes aç ve bir kırıntının tadına baksak bile hepimiz çok mutlu oluruz." Kurabiyenin minik gözleri parladı. Mendilin üzerine atladı ve neşeye küçük bir zıplama yaptı.

Kurabiyenin etrafında yumuşak, altın bir ışık parıldadı. Sonra hafif bir pat sesiyle ikiye ayrıldı. Pat! Pat! Pat! Tekrar tekrar bölündü, ta ki düzinelerce minik altın kurabiye mendilin üzerine dökülene kadar. Her biri ilki kadar lezzetli görünüyordu; parlayan çatlaklar ve ısıltılı şekerle. Köylüler şaşkınlıkla soludu. Pip kanat çırpı ve sevinçle öttü.

Annie kurabiyeleri tek tek dağıttı. En büyük parçayı Fırıncı Boris'e, minik bir kırıntıyı da Pip'e verdi. Herkes tadına baktı. Kurabiyeler sıcak ve tatlıydı, ağızda bal gibi eriyordu. "Bu yediğim en güzel şey," dedi Fırıncı Boris, bıyığı kırıntılarla kaplıydı. "Ve bunu ben pişirdim! Yani, bir bakıma." Herkes güldü.

Köylüler kurabiyeleri yerken kurabiyeler kaybolmadı. Alınan her parça için yerine bir yenisi çıktı. Paylaştıkça daha çok oldular. Annie aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Gördünüz mü?" dedi. "Paylaşmak onu daha tatlı yapıyor." Pip omzuna tünedi ve bir kırıntıyı kemirdi. Kurabiyenin minik gözleri pırıldadı ve ufalanmış gülümsemesi daha da genişledi.

Fırıncı Boris, Annie'yi yarışmanın kazananı ilan etti, ama o kupa istemedi. "Her yıl piknik yapalım," dedi. "Ve herkes paylaşmak için bir şey getirsin." Bütün köy sevinçle bağırdı. O akşam fenerlerin altında birlikte oturdular, kurabiye yiyip hikâyeler anlattılar. Sihirli kurabiye, küçük bir kahraman gibi peçete pelerinini takmış, aralarında neşeyle zıplıyordu.

Annie en tatlı ödölün her şeyi kendine saklamak olmadığını öğrendi. Elindekini, küçük olsa bile, paylaşmaktır. Sihirli kurabiyenin herkese yetecek kadar çok vardı, ama yalnızca biri nazıkçe teklif ettiğinde. Ve Sweetbriar'da o günden sonra köy yarışması büyük bir piknikle sona erdi—ve bir daha hiçbir kurabiye kovalanmadı.